

sedaj pri zadnji steni — na, pa ti jo podere kavka, potem jo pa ubere proti domu, kar ga nesó noge. Bal se je...

Drugič smo pa delali brez radovednega Jožka. Pa je šlo. Prebivati pa ni bilo mogoče v tisti hiši. Saj je bila še za polža skoraj premajhna, kaj pa za takega korenjaka, kot sem jaz?

O, pa smo tudi tako hišo naredili, da smo šli lahko vanjo.

Pozimi je to bilo.

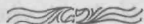
Oho! Ta je pa že bosa. Pozimi pa zidarji nič ne zidajo.

Mi pa smo. Pa še kako lepo hišo smo naredili, čisto belo, pa brez vsakega apna, pa brez vsake opeke — iz čisto samega snega. Dosti snega pa moraš imeti. Če ga je na enem mestu premalo, ga pa malo pripelješ, saj imaš gotovo svoje lastne sani. Potem pa vzemi lopato, pa ga nameči na kup. Ko bo sneg toliko visok, da ne boš več čezenj videl, pa naredi stene. To narediš, če odmečeš nekaj snega iz srede kupa proč. Če hočeš imeti pa močno streho, pa prinesi par starih desk, pa jih položi vrhu sten, pa nameči nanje snega, in hiša bo gotova. Kdor pa zna zidati na obok, mu pa lesa prav nič treba ni.

No, ko pride zima, pa poizkusite. Če se vam koj ne posreči, pa nikarte obupati. Vnovič poizkusite, pa bo šlo. Na sedem let vse prav pride. Lansko zimo mi piše prijatelj z bojišča takole: »Sedaj imamo dosti snega. Zato pa delamo take hišice iz snega, kakor smo jih včasih doma, ko smo bili še otroci, da se varujemo pred mrazom.«

No vidite! Čez dvakrat sedem let.

J. E. Bogomil.

V prosti naravi.

Táko megleno, hladno dopoldne zadnjih dni velikih počitnic je bilo, ko je Mokarjev Filip stopal po tivolskem drevoredu vunkaj iz mesta v prosto naravo.

Pravkar se je bil povrnil iz Rodice, kjer je prebil počitnice na očetovem posestvu. Tam imajo Mokarjevi svoj mlin, ki zalaga njih mokarijo. Ni pa čakal Filip tam zadnjega dneva počitnic, temveč je prišel nekaj dni prej v mesto, da si preskrbi knjig za prihodnje šolsko leto in pripravi to in ono stvar.

»O, bravo, Lipe, si vendar prišel!«

Ne da bi se ozrl, spozna Filip takoj svojega prijatelja in sošolca Adolfa. Njegov oče, strojnik v tovarni, nima posestva na deželi, in Adolf mora pretolči počitnice v mestu in zato je z veseljem pozdravil Filipovo vrnitev iz Rodice.

»Prijatelj, povej mi, kako je zunaj, v prosti naravi!«

Šetaje prideta v gozdiček in se vsedeta na klo-pico v zatišju ob žuborečem vrelcu.

»V prosti naravi,« poprime Filip, »tamkaj zunaj daleč od mesta, to je vse drugo življenje kot to-le v mestu. Je sicer tudi tu narava, a ta narava se pač ne more imenovati prosta. Glej ta drevored — tu ti morajo stati drevesa kot vojaki na povelje v vrsti, ravno na odmerjenem mestu. Ali je to prosta narava? In drevo samo, ali sme samo raztezati svoje veje po svoji volji? Vsa enako! Ako hoče po svoje pognati mladiko, takoj mu jo pristrizejo.«

»Glej, na to pa jaz še nisem mislil,« pridene Adolf, »saj res tu okrog mesta ni prave proste narave.«

»Tam na deželi pa rastejo drevesa poljubno, vsako na svojem mestu, vsako po svoji volji, mala pri velikih, vitka pri košatih, debela poleg drobnih. To je prosta narava, kamor ni posegla človeška roka. In rečem, da meni bolj ugaja ona prostost kot ta umerjenost tukaj v mestu. Kaj misliš, ali bi bilo prijetnejše ozirati se zvečer v jasno nebo, ako bi bile zvezde razvrščene kot drevesa v drevoredu ali vojaki na vežbališču, kot zdaj, ko jih je Stvarnikova neskončno modra roka razsula po nebu, kot razsuje mala deklica ob slovesni procesiji po preprogi pred Najsvetejšim večje in drobnejše cvete?«

»Nisem še mislil na to,« dé vmes Adolf, »pa sem tvojih misli.«

»In glej to vodico tukaj, ali je prosta?« nadaljuje Filip. »Vso pot, še celo izvirek ji je določila

Mokarjev Filip rake lovi.

človeška roka. Tam na deželi pa si izbere voda sama svoj izvirek in si izbira svojo pot. Kjer ji je priložneje, tja jo zavije. Kot srebrna nit se vije po cvetnih travnikih in se leskeče v poletnem solncu. Zaželi si hladu, pa krene v grmovje, v gozd; želi si

počitka, pa se zbere v tolmunu, malo popleše in jo potem poskoči čez slap in zaraja dalje. Veseli jo družba, živa in bistra. Ima jo, kajti daje hrano in zavetje urnim ribicam in drugim vodnim prebivalcem. — Zdaj pa poglej to vodico tukaj! Še strugo so ji zložili s kamenjem, da nima v nji živalca svojega kritja, počivališča in prenočišča. Zato teče sama, zapuščena, ne tja in ne tako, kakor sama, temveč kamor in kakor hočejo drugi.

»Ta je zopet resnična!« pritrди Adolf prijatelju.

S to naravo vklenjen si tu tudi ti. Vesti se, hoditi, sedeti, oblačiti se ne smeš po svoji volji, temveč po splošni navadi, sicer nisi dostojen človek. Tam v prosti naravi si pa tudi ti prost, ondi se lahko giblješ prosto po svoji volji in svojem okusu. Ko bi me bil ti videl, kako sem zavihanih hlač in rokavov brodil bos po potoku, kako sem drugega za drugim tistih škarjevcev tiral iz njih zakopov in jih ponosno spuščal v košarico sestre Jelice, ki se je z menoj vred gibala prosto v prosti naravi. Seveda moje ravnanje s škarjevci se pa ne strinja z mojimi nazori o prosti naravi. Kruto sem se pregrešil zoper njih prostost, toda Stvarnik ni dal pameti tem stvarcem, zato o tem ne premišljajo, in vem, da mi niso kar nič zamerili mojega nasilstva.«

Adolf se je hudomušno nasmehljaj in sumljivo pogledal od strani svojega prijatelja. Ni rekel nič zoper njegovo opravičenje.

Še sta sedela prijatelja. Prišle so na vrsto še ptice in cvetice. Koncem premostrivanja pa je rekel Filip:

»Rad imam ptice, rad cvetice, toda mnogo rajši imam ptice na vrtu in v gozdu kot v sobi in kletki. Mnogo rajši imam cvetice na travniku in griču kot v lončkih in gredicah, ker se mi zdi, kot bi koprnele po prostosti. Tako sicer čuti moje srce, toda On, ki je ustvaril naravo, je ustvaril tudi človeka, ki naj gospodari nad njo po svojem umu in po svoji volji.«

Ferd. Gregorec.

